

שירי, חיזרי, סלחתי על הכל, ד'

האירוע המפחיד היה יופי של אינטרפרטציה למה שקורה לי גם פה בבית, בתל-אביב, בשני הבדלים קטנים. הראשון - בתל-אביב אני לא צורחת באימה בכל פעם שאני יוצאת לדייט, אלא רק בסצנות נבחרות. וההבדל השני - שם דווקא הגעתי, תודה לאל, בריאה, שלמה ובלי אף שריטה, לסוף המסלול

מסתבר שבוע בתאילנד לא מספיק בכדי ללמוד להבחין בין תאילנדים, פיליפינים או בני ממלכת בוטאן. הצעירה התאילנדית הועירה שאליה חייכתי בדיונגוף, כשאני מגמגמת באנגלית ובסוג של מבטא תאי שיש לה ארץ נהדרת, זרקה לעברי מבט מבועת כאילו הייתי ממשטרת ההגירה. אולי זה בגלל שהספקתי לשכוח שפיליפינים זה אלה עם כסא הגלגלים והזקן מקרימה, ותאילנדים הם שקוטפים פלפלים בערבה ובוצרים בגולן. כן, השבוע שהעברתי בתאילנד, ניתק אותי כל-כך מהחיים שלי, המבולבלים ממילא, ועשה לי רק טוב. אם יש גן-עדן, יש סיכוי שתאילנד היא תחנת מעבר בדרך אליו. יתרה מכך, אם כבר מדברים על פנטזיות, אם אי-פעם ייצא לי לחוות ירח דבש, אני חושבת שתאילנד תהיה אופציה פנטסטית. אבל עזבו, בואו נהיה ריאליים ונחזור למציאות.

לפי נתוני "אל על", פוקדים את תאילנד כ-110,000 ישראלים מדי שנה, אבל מי שמכיר אותי בוודאי לא יתפלא שהטויל שלי אחרי הצבא התמקד דווקא בטריקים במוזיאונים של לונדון ובמסעות בחנויות של רחוב אוקספורד. אחר כך לא היה את כסף, בהמשך לא היה את הזמן, ובסוף כבר לא נותר תירוץ שלא השתמשתי בו, במקום לומר את האמת: פשוט לא בא לי להיזרק בגסט האוס מעופש ושורץ ישראלים שטוענים ש"אין כמו האיים". נכון, גם בהודו לא

הייתי. תקראו לי סנובית, אבל מנהטן נשמעה לי יותר שיקית, ברלין הקולית היתה ויטמין טוב לאינטלקט, ואת פריז שמרתי בצד לירח הרבש, כדי שלפחות חלק מהתסריט שלו יהיה מוכן. בקיצור - אז מה אם כולם אמרו שאני חייבת לנסוע לתאילנד? מבלי לבקר שם קבעתי בביטחון שתאילנד היא אוברייטד. אלא שאז הציעו לי לנסוע, ואני, שכפעם המי יודע כמה החלטתי שאני מנתקת את הקשר עם ד', הרגשתי שאני מוכרחה לקבל החלטות ולעשות שינוי בחיים שלי, וזרמתי. וזה למרות שאני ממש שונאת את המילה הזו.

לשנות כיוון בחיים

בכדי להגיע לתאילנד צריך לנסוע מזרחה. שזה קטע, כי זה לגמרי הפוך לכיוון שהורגלתי אליו עד היום. זה אולי לא משהו שמרגישים פיזית, אבל המפות במהלך הטיסה, שמציינות את אותן מדינות שאת שמן אני זוכרת בעיקר מההסברים של אהוד יערי, היו בהחלט חידוש. זה לא היה נורא. ממילא חברת התעופה הלאומית מבצעת עיקוף ולא עוברת מעליהן. ובכלל, יש משהו בטיסה במחלקת עסקים של אל על שמרגיע אותך ומשרה אווירה של בטחון, ככה שממשיכים להרגיש בבית גם כשקרובים יותר מאי-פעם לטהרן. חוץ מזה, תצחקו עלי, אבל אני אוהבת טיסות, וכשזו טיסה ישירה במחלקת ביזנס, אני בכלל מרגישה בשמיים.

בד' אמותיה

בדרך לחתונה עוצרים בבנגקוק? זה מה ששאלה את עצמה שירי דובר שבדיוק החליטה לבחון מחדש את מערכת היחסים עם ד'. אחרי שבוע קסום בתאילנד, ב"ביזנס" של אל-על בחזרה לישראל, היא הגיעה להכרה שעם כל הכבוד לד', מגיע לה משהו יותר טוב מהחיים האלה

מימין: בנויה לקשר, משמאל: בריכה לבטלה

הנוף שנפרש את, את הוציא מכולנו קריאה נרגשת. מכולנו, חוץ מל' גבר אומלל שסבל, כך הסתבר מפחד גבהים והעדיף להתייחד עם עץ, כשגבו לנוף

"קח את המשלוח ותביא לחברה על השפיץ"

תפקוד (ויש שתאמרנה - אי-תפקוד) המוח הגברי. במקביל לכך, היה קצת מסקרן לראות את כישוריהן של אותן בחורות שמתפרנסות מאותם משחקי פינג-פונג יצירתיים. על הדרך, זכה המחקר שלי לבונוס מיוחד בדמותן של לידי בויז אקראיות/ים אותן/ם פגשנו על ימין ועל שמאל. אל פטפונג יצאנו חמישה. שני גברים ושלוש נשים, אחת מהן לסבית שאליה החלטתי שיהיה הכי בטוח להיצמד. תאילנדי צנום ובעל חוש עסקי מפותח, קלט אותנו כשיצאנו מה מונית ובעבור תשלום סמלי, מיהר להוביל אותנו אל אחד המועדונים, ששמו כולל מילים שלדעתי אסור לכתוב במגזין מהוגן. במרכזו של המקום שהיה רחוק מלהיות מלא, ניצבה במה עליה ריקור, ספק סתם זוו, כחמש צעירות לבושות באופן מאוד סמלי, אם לא למטה מזה. מיד כשנכנסנו עטו עלינו שלוש אחרות, מתרפסות על ברכי הגברים שבחבורה, לא בוחלות גם בפזילה וחנדלעץ לאגף הנשים. מדובר היה במחזה אבסורדי. היה ברור לכולנו שצריך להיפטר מהן, משמע לשלם. מהמופע עצמו אני זוכרת בעיקר, בנוסף לגילוי של שרירים שלא ידעתי שקיימים בגוף הנשי, הוא את מבטי השעמום של הבנות המרקדות. שעמום שמביע גם מעט זלזול, כאילו הן אומרות זו לזו "תראי את הפראירים". אז נטשנו, כי לבנגקוק יש הרבה אופציות חינוניות יותר להציע. כך למשל, מ' חברנו למסע המחקר העדיף לערוך סיור שופינג לילי מטורף ומוצלח במיוחד בשוק הלילי בזמן שאנחנו המרנו את הארטיקה כבר הידירותי הקרוב ביותר שמצאנו. לא מדהים מה שתאילנד עושה לגברים? בדרך חזרה ארצה, התרווחתי לי במושב המטוס. כמו תמיד בטיסות אל על, כבר באוויר מרגישים קצת בבית. היה לי קצת עצוב, כי בלי ציניות, אני לא יודעת אם הצלחתם להבין את הסאב-טקסט, אבל מדובר היה בסופה של אחת החופשות המהנות בחיי, שבסופה אני יכולה לקבוע בביטחון שאשוב לתאילנד. קצת התאבתי בה. ואפרופו אהבה, אני יודעת בביטחון שאין שום סיכוי שזה יהיה עם ד'.

המקומית שהיתה בת-לוויה מרנינה לכל אורך המסע הזה. בדעיבר נתקלתי גם בכמה תמונות שלנו מהמ' סיבה, בהן אנו אווזים דלי קטן עם משקה שנראה כמו פיונג אמבון שמישהו כבר שתה אותו לפחות פעם אחת, לפני עשרים שנה כשעוד שתו פיונג אמבון. אבל הפרצופים המחויכים שלנו מעידים שכנראה ממש נהנינו. מה שאני כן זוכרת, ובביטחון וערגה, זה שכשחזרתי לחרר שלי במלון (ועצם זה שחזרתי לחרר שלי במלון, זה כבר סימן טוב. דגש על שלי), הייתי עדיין מילאת אנרגיות ולא הצלחתי להירדם. אז מילאתי את האמבטיה הענקית שהיתה במרכז החדר במים חמימים עם סבון ארומטי בריח טריף חושים, ונרגעתי. כשראיתי שלשינה אין סיכוי הלילה, יצאתי למרפסת וצפיתי על החוף. חשבתי על זה שזה בזבוז שאני נמצאת בחדר כזה לבר ולא עם מישהו כמו למשל ד'. ואז, ככה, בדיוק כשהבוקר התחיל לעלות, הבנתי שני דברים חשובים בחיים. הראשון, הוא שבתאילנד השמש זורחת בים. השני, שכנראה שמגיע לי משהו טוב. כמו עכשיו למשל, כשאני מול כל היופי הזה, אם אני צריכה להיות עם מישהו, אז זה בטח לא ד'. מגיע לי משהו טוב. מגיע לי משהו יותר טוב. כמו הרגע הזה למשל.

להבין את המין הגברי, הנשי ואת מה שביניהם

מטרה 5

לילה אחד בבנגקוק נתן לי שיעור בחיים ש"עשרים ושמונה עשרה" שנותי בשלו מלספק. תבינו, אני אולי מקסימה, חמודה, חנינית, מושכת וספונגנית, אבל אני גם מעט צנועה ושמרנית. כשימישהו בקבוצה זרק את השם "פטפונג", לא היה לי מושג על מה הוא מדבר, או לפחות זה המסר שניסיתי לשרר. ורווקא בגלל זה, כשהועלה הרעיון לנסוע לשם, אל אותו רחוב הידוע כשוק הבשר והעינוגים של בנגקוק, אמרתי שמבחינתי זו חובה מקצועית לקוראים. רציתי לבחון זווית נוספת של

להתמודד בהצלחה בג'ונגל ולהביט על הכל מלמעלה

מטרה 3

בעיקרון אני יכולה להעיד שכבר עברתי הרבה דברים בחיים בשלי. אני חיה בג'ונגל המקומי מספיק זמן, בכדי לדעת שתמיד אהיה מופת' עת מחדש. אבל הג'ונגל שלי הוא כלום לעומת הג'ונגל אליו הושלכתי כבר ביום השלישי בתאילנד. המסלול אליו נשלחנו, מנה עשרים ואחת תחנות שהדרך היחידה לעבור ביניהן היא באמצעות אומגה, בגובה של מאה עשרים מטר מעל הקרקע הבטוחה ובינות לקופיפים חמודים. האירוע המפחיד היה יופי של אינטרפרטציה למה שקורה לי גם פה בבית, בתל-אביב, בשני הבתלים קטנים. הראשון - בתל-אביב אני לא צורחת באימה בכל פעם שאני יוצאת לדרייט, אלא רק בסצנות נבחרות. וההבדל השני - שם רווקא הגעתי, תודה לאל, בריאה, שלמה וכלי אף שריטה, לסוף המסלול.

להבין שמגיע לי משהו טוב

מטרה 4

קוסמוי. איזה קסם של מקום. אשרי שוכתי להישלח ללוקסוס הזה. מלון מפואר ומעוצב, תוד' עת שירות תאילנדית טיפוסית חמה, מקצועית ומדויקת, ים פלטה, בריכה צלולה ומוזינה. לדאבון לבי הוקצו לי רק עשרים וארבע שעות ליהנות מגן-העדרן, שעות אותן ניצלתי עד תום. פתחתי את היום בספא הטוב ביותר שעברתי בחיי (בחייל), המשכתי לטבילה מענגת בים ומשם ללגימת מאי תאי כבר שבתוך הבריכה. שעות ספורות אחר-כך כבר מצאתי את עצמי יחד עם עוד כמה מחברי הקבוצה, משרכת את רגליי החלקקות מפות מסאו' אקראי, באחד ממרכזי הבילויים והקניות של האי. אני זוכרת משהו עם מסיבה מהסוג שבתל-אביב בחיים לא הייתי מתקרבת לקילומטר מהרדיוס שלה. גם זכור לי מספר, להערכתך חד-ספרתי, אבל אל תתפסו אותי במילה, של בקבוקי סינגה, הברירה

שעה לפני הטיסה, שלחתי סמס לד': "אני נוסעת לתאילנד", כתבתי שם בלי בהסברים, מקווה ומניחה שהניסוח הקצר יהיה עולם, מסתורי ובעיקר מציק: למה? מה פתאום? ויותר מהכל - עם מי? לו לא היה מושג שמדובר במשלחת עיתונאים לשבוע קצרצר, ולי לא היה מושג עד כמה שבוע קצרצר יספיק בכדי לשכוח אותו באמת.

למצוא את הטיפוס שלי

מטרה 2

היעד הראשון בחוויה התאילנדית שלי, היה צ'אנג מאי. עד ליום בו נחשפתי לראשונה למסלול הטיול, יכולתי כמו כלום ובעיקר כמו מטומטמת, למקם את צ'אנג מאי בסין או בווייטנאם. לא היה לי מושג שמדובר באחד מיעדי התיירות העיקריים בצפון-תאילנד, העיר שמציעה מגוון אפשרויות לכל גיל ולכל מין (וב' תאילנד כמו בתאילנד, יש יותר משתי אפשרויות, אבל על כך בהמשך). בצ'אנג מאי אפשר לטעום מהכול - מחוויות ספורט אתגרי ואקסטרים, דרך אטרקציות לכל המשפחה, וכלה בטיפולי ספא שאני לא יודעת מה הם יותר: אקסקלוסיביים, מפנקים או זולים. צ'אנג מאי גם מצטיינת במזג אוויר נוח יחסית לאזורים אחרים, מה שסייע לטיפוס שלנו על ההר הגבוה ביותר בתאילנד, דוי אינתאנון הידוע גם בכינוי - הר עננים, על שום שפסגתו מעוטרת עננות קלה עד בינונית. למרות שלא לזה התכוונתי כשאחלתי לעצמי למצוא את הטיפוס שלי, זה היה יופי של טיפוס. כשהגענו לפסגה והבטנו למטה, ראינו כיצד הערפילים מתפוגגים. שאריות ענני הנוצה מתחתנו, והנוף שנפרש את, את הוציא מכולנו קריאה נרגשת. מכולנו, חוץ מל', גבר אומלל שסבל, כך הסתבר מפחד גבהים והעדיף להתייחד עם עץ, כשגבו לנוף, מתחנן שנחסוך לו את התאורים. עכשיו בלי להכיר אותי, נסו לנחש אם אני טיפוס חסכן.

מימין: גינה מקומית, משמאל: מכופף הבנוות

שעה לפני הטיסה, שלחתי סמס לד': "אני נוסעת לתאילנד", כתבתי שם בלי בהסברים, מקווה ומניחה שהניסוח הקצר יהיה עולם, מסתורי ובעיקר מציק: למה? מה פתאום? ויותר מהכל - עם מי?

בסדר שירי, כבר הבנו שנשטת בלי חבר

